

INFORMATIE-
BULLETIN

JAAR
1994

De Dienaar van God

ISIDORO ZORZANO

Vice-postulatie van het Opus Dei in Nederland

1

Op 23 augustus 1930 ging Isidoro op weg van Málaga – waar hij werkte als werktuigbouwkundig ingenieur bij de Andalusische spoorwegmaatschappij – naar Logroño (waar hij als kind had gewoond) om bij zijn familie de vakantie door te brengen. Maar in Madrid onderbrak hij zijn reis om zijn oude vriend en vroegere medeleerling van zijn school in Logroño, Josemaría Escrivá de Balaguer, op te zoeken. Deze had hem kort geleden een kaart geschreven: “*Als je eens in Madrid bent, moet je beslist bij me langs komen. Ik heb je een heleboel te vertellen*”¹. Waar zou het over gaan? Ook hij had hem veel te vertellen...

Op zondag de vierentwintigste, rond het middaguur, kwam hij in de hoofdstad aan. Vlug ging hij naar het ziekenpartronaat, op de hoek van de straten Santa Engracia en Nicasio Gallego, waar Don Josemaría kape-laan was en waar hij zijn vriend hoopte te ontmoeten. Maar hij had niet van tevoren gezegd dat hij zou komen en trof zijn vriend dan ook niet thuis. Hij besloot toen in de Santa Engracia-straat de tram te nemen en te eten in de Puerta del Sol om de tijd door te komen tot de trein naar Logroño vertrok. Maar hoewel hij al bij de tramhalte stond ging hij toch weer, zonder dat hij wist waarom, terug naar de Nicasio Gallego-straat.

In die tussentijd zat Don Josemaría bij een zieke jongen toen hij *opeens* – schreef hij later – *de drang voelde om naar buiten te gaan. Ik zei tegen hem dat ik wegging en, hoewel zijn moeder er op aandrang dat ik haar zoon gezelschap bleef houden, nam ik afscheid en ging weg*.²

Toch kwam hij niet terecht in de José de Marañón-straat, waar hij woonde, maar ook hij kreeg een merkwaardige aandrang en hij besloot een andere weg te nemen, door de Nicasio Gallego-straat; in feite een omweg.

Ik wist niet waar ik heen ging – zou hij enkele jaren later vertellen – *ik was nog maar net in de straat, zonder het flauwste idee waar ik naar toe zou gaan, toen ik onverwacht Isidoro tegenkwam, die de trein weer wilde nemen en ook toevallig daar langs kwam*.³

Die ontmoeting zou van beslissende betekenis zijn voor het leven van Isidoro. *Hij had me nog maar nauwelijks goeiendag gezegd* – vertelde de Stichter – of hij zei op de man af: *ik wil me helemaal aan God geven, maar ik weet niet hoe of waar*.⁴

Beiden beseften dat dit voorval niet op toeval beruiste maar het werk was van de Voorzienigheid. En de ingenieur komt direct ter zake. Nadat er nog maar enkele woorden gewisseld zijn, ziet hij dat de priester antwoord heeft op de vragen die hem zo bezighouden.

Het waren geen dingen die even vlug op de hoek van de straat afgehandeld konden worden. Don Josemaría en Isidoro gingen de kerk van het ziekenpartronaat in en baden een kort gebed bij het Allerheiligste. Zij maakten een afspraak voor 's middags, in diezelfde kerk, op de tijd dat Don Josemaría het Lof zou houden.

Isidoro besprak met zijn vriend, nu in alle rust, zijn geestelijke problemen tot in de kleinste bijzonderheden. Toen Josemaría deze gehoord had, vertelde hij uitgebreid wat God hem nog niet zo lang geleden had laten zien. Op 2 oktober 1928, kort nadat hij in Madrid was gekomen – vertelde Don Josemaría hem – had God hem het Opus Dei laten zien, een weg om heilig te worden. Er was een nieuwe weg geopend om zich geheel en al aan God te kunnen wijden. Het was niet zo dat voor wie het christendom ten volle wil beleven de wereld een hinderpaal is die men de rug zou moeten toekeren. Het was een weg die van het gewone werk een middel maakt om zich te heiligen en een gelegenheid tot dienstbaarheid aan de Kerk. Isidoro begreep het heel goed en hoefde niet lang meer te denken: *Dit is de vinger van God. Hier ben ik. De zaak is duidelijk. Nu weet ik waarvoor ik naar Madrid ben gekomen*.

Inderdaad: wat zijn vriend op 2 oktober 1928 had gezien, was precies waar hij al een hele tijd naar op zoek was. Een weg om zich te heiligen, een weg die voor hem de oplossing betekende van de geestelijke onrust die hij diep in zijn hart gevoeld had. En vanaf dat ogenblik gaf hij zich helemaal over aan God, in het Werk.

Die avond vertrok hij naar Logroño. Hij straalde van blijdschap. Deze ontmoeting had een nieuw licht geworpen op zijn hele bestaan: dit was de zin van zijn leven, zijn opdracht! *Ik voel me nu volkomen rustig* – zou hij de Stichter later vertellen – *het is nu alsof mijn geest wordt overspoeld door een gevoel van geluk en vrede dat ik tot nu toe niet heb gekend*.⁵

¹ AGP (Algemeen Archief van de Prelatuur), RHF (Register van de Stichter), 22640.

² *Idem*.

³ *Idem*.

⁴ *Idem*.

⁵ Brief 14-IX-1930 (AGP, IZL D-1213).

Vierentwintig augustus 1934 was een beslissende dag in het leven van Isidoro. Door zijn ontmoeting met de zalige Josemaría Escrivá ontwaakte op die dag in zijn ziel met bijzondere kracht het verlangen om middenin de wereld heilig te worden, terwijl hij zijn beroep als werktuigbouwkundig ingenieur gewoon bleef uitoefenen. Duidelijker dan voorheen zag hij nu dat het de moeite waard was om zijn hele leven in dienst van de Heer te stellen.

Van toen af tot aan zijn dood op 25 juli 1943, op de avond voor het feest van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel, heeft hij nooit aan zijn roeping getwijfeld en heeft hij deze ook nooit voelen afzwakken. Tot het laatste moment heeft hij in kleine en grote dingen gestreden om trouw te blijven aan de roepstem van God.

In zijn uiterlijke levensomstandigheden was niets veranderd, maar vanaf dat moment stond het grote ideaal voor Isidoro vast: hij moest strijden om een man van het Opus Dei te zijn, met alles wat daarvoor vereist is. Door de goddelijke opdracht in de wereld te **volbrengen** zou hij het Opus Dei – het Werk van God – in de wereld realiseren.

De eerste jaren bracht hij ver van de Stichter van het Opus Dei door, omdat hij voor zijn werk in Málaga

moest blijven. Hij kon hem maar af en toe zien en moest daarvoor in de weekends een vermoeiende reis maken. Dan zat hij twee dagen en nachten achter elkaar in de trein. Toch was hij zeer verenigd met de Stichter in zijn gebed en ook door een regelmatige briefwisseling, waarbij de zalige Josemaría hem gaandeweg naar een meer intieme verhouding met de Heer leidde. *Kijk – schreef hij hem vanuit Madrid – als we willen worden, wat de Heer en ook wijzelf willen, moeten wij een stevig fundament leggen, in de eerste plaats door gebed en boete.*⁶

Toen hij jaren later ernstig ziek in bed lag, las degene die bij hem waakte een stukje uit het evangelie van Johannes voor, met de bedoeling dat Isidoro dat later als onderwerp van zijn meditatie zou kunnen gebruiken: **Niet gij hebt Mij uitgekozen, maar Ik u** (Joh. 15, 16). Isidoro zei daarop: *Wat een schitterende gedachte dat wij niet door onze eigen wil maar door de wil van de Heer bij het Werk zijn! Want Hij zal ons trouw blijven terwijl wij dat niet altijd zullen zijn. Wat een vriend! Wat een vertrouwen geeft het ons, wanneer we haast ondraaglijke pijn lijden, zeker te weten dat God ons er genoeg kracht voor geeft en dat we alleen maar steeds Zijn wil hoeven uit te voeren.*⁷

⁶ AGP, RHF EF-301123-1.

⁷ AGP, IZL T-41.

De zalige Josémaría Escrivá bij Isidoro, kort voor zijn overlijden.

Mijn grote wens ging in vervulling

Na mijn schooljaren verliet ik mijn geboorteplaats en ging ik naar Madrid met het vaste voornemen het Opus Dei te leren kennen. Het enige wat ik wist was dat de priester uit mijn dorp van het Werk was. Ik zou bij een gezin dat mijn ouders goed kenden in de huishouding gaan werken.

Al spoedig kwam ik achter het adres van een centrum dat door het Opus Dei werd geleid en ik ging daarheen, zonder dat ik ook maar iemand kende. Ik had de priester in mijn woonplaats horen praten over Isidoro en beval me bij hem aan.

Zo leerde ik het Werk kennen, maar het belangrijkste voor mij was dat het mij duidelijk werd welke roeping het best bij mij paste: die van Numerair Auxiliair.⁸ Iedere zondagmiddag ging ik naar dat centrum voor mijn geestelijke begeleiding en om meer te leren. Op de weg heen en terug vertelde ik aan Isidoro wat ik die middag zou gaan doen of wat ik gedaan had. Ik merkte dat ik door een vaderlijke hand werd beschermd.

Geleidelijk rijpte in mijn ziel de roeping tot het Opus Dei en omdat dit zo iets intiem en persoonlijks was, besprak ik het met Isidoro. Hij heeft immers de leiding over de centra van het Opus Dei gehad. Ik zag duidelijk dat God wilde dat ik me heiligde in het beroep dat Hij me had gegeven en ik wilde me wat mijn beroep betrof wijden aan de huishouding in de centra van het Opus Dei of aan een andere opdracht die ze me zouden geven.

Bovendien trok de figuur van Isidoro als werknemer bij de spoorwegen me aan en hij sloot perfect aan bij wat ik graag wilde, die weg naar heiligheid waartoe ik me door God geroepen voelde: blijven wie je bent en je gewone werk blijven doen.

Kortom, ik begreep dat God wilde dat ik mijn beroep bleef uitoefenen. Omdat ik bovendien goed aanvoelde wat een groot geluk het moest zijn om in een huis te wonen waar de Heer in het Tabernakel aanwezig is, vroeg ik toegelaten te worden tot het Werk. Maar ik kreeg problemen met mijn gezondheid, ik werd ziek. Dat was een onverwachte tegenvaller. Voorlopig was het niet mogelijk om mijn grote droom te verwezenlijken. Ik vond het verschrikkelijk dat ik mijn verzoek om toelating moest uitstellen en ook dat het wel eens nooit zou kunnen gebeuren. Ik wendde me tot Isidoro en zei tegen hem: laten we eens zien wat je kunt!

De artsen schreven me een behandeling voor, maar op het laatst kreeg ik de raad te stoppen met werken. Zelf bleef ik ervan overtuigd dat ik bij het Werk moest komen, maar er werd tegen me gezegd dat ik, gezien de omstandigheden, moest wachten en dat ik misschien beter Surnumerair⁹ kon worden. Toch was ik er zeker van dat het mijn roeping was om, zoals ik al zei, Numerair Auxiliair te worden.

Iets maakte dat ik geloofde dat de artsen, toen ze mij zeiden dat ik niet meer in staat zou zijn te werken, zich vergisten. Ik bleef me bij Isidoro aanbevelen.

Na verloop van tijd werd ik opnieuw onderzocht en ik bleek weer helemaal gezond te zijn. De artsen geloofden het niet en onderzochten me nog een keer. Ze waren zeer verbaasd en moesten uiteindelijk toegeven dat ik volledig genezen was.

Zo werd de droom van mijn leven werkelijkheid en vroeg ik toelating tot het Werk als Numerair Auxiliair. Deze grote genade schrijf ik geheel toe aan de voorspraak van Isidoro.

P.S.B. (maart 1993).

⁸ Numerairs Auxiliair zijn die leden van het Opus Dei die van God de roeping hebben gekregen om het apostolisch celibaat te beleven en beroepsmatig werkzaam zijn in de huishouding van de centra van het Opus Dei.

⁹ Surnumerairs zijn leden van het Opus Dei die van God de roeping hebben gekregen om, gehuwd of ongehuwd, zich volledig over te geven aan God in hun eigen levensstaat. Ze nemen deel aan het apostolaat van het Opus Dei met de beschikbaarheid waartoe hun plichten t.a.v. gezin, beroep en maatschappij hen in staat stellen.

In Italië, op de achtergrond de Etna.

Twee verhoringen

Deze brief schrijf ik u om u mee te delen dat mijn gebed twee keer is verhoord op voorspraak van Isidoro : een voorspoedige thuiskomst na mijn reis en voor mijn zoon een baan die hij heel graag wilde hebben. Ik ben hem hier zeer dankbaar voor. Ik zal u een gift sturen voor de zaligverklaring.

L.T.

Dank

Ik wil Isidoro Zorzano bedanken voor een gunst die hij mij heeft verleend en ik zou het op prijs stellen als dit kleine bedrag besteed werd aan het zaligverklaringsproces.

P.G.A. (1992)

Alles kwam goed

Ik moest een chirurgische ingreep ondergaan. De operatie was niet gevaarlijk, maar zou erg duur worden. Het zag er naar uit dat de ziektekostenverzekering het niet zou vergoeden. Met zeer groot vertrouwen beval ik dit aan bij Isidoro Zorzano. Ik ben namelijk erg gesticht door wat ik gehoord heb over het heilige leven van Isidoro en over de heldhaftige manier waarop hij de deugd van armoede heeft beleefd, zo zeer dat hij zich zelfs nog zorgen maakte over de onkosten die zijn laatste ziekte met zich meebracht.

Op de dag van de operatie werd ik opgebeld met de mededeling dat de verzekeringsmaatschappij alle kosten op zich zou nemen van de operatie, het ziekenhuis, de nazorg, de uitgaven voor degene die me naar het ziekenhuis had gebracht, enz.

Ik ben ervan overtuigd dat deze gebedsverhoring verkregen is op voorspraak van Isidoro Zorzano, aan wie ik nog steeds dingen vraag en voor wie ik ook een spoedige zaligverklaring verzoek.

M.N.O. (6 september 1992)

De catechese voor volwassenen

Ik heb grote bewondering voor de dienaar Gods Isidoro Zorzano sinds ik een artikel in een religieus tijdschrift heb gelezen.

Ik heb als taak aan volwassenen catechese te geven en daar heb ik eens over Isidoro gesproken, over zijn mooie leven en over zijn deugden : over het spoor van heiligheid dat hij achter zich heeft gelaten door zijn evangelische idealen...

Ik zal u op de hoogte houden van wat er allemaal gebeurt ten gunste van de dienaar Gods.

S.G.C. (12 januari 1992)

Ik weet niet waar het prentje vandaan kwam

"Wat heb ik veel aan Isidoro te danken!" Dit zijn de woorden van mijn vrouw, moeder van een groot gezin waar voortdurend geldzorgen zijn. Op een gegeven moment hadden we zelfs geen eten meer en het licht werd afgesloten, zodat we licht moesten maken met kaarsen. Op een avond baden we met z'n allen het prentje van "een zekere Isidoro Zorzano", waarvan we niet wisten hoe het bij ons gekomen was. Onverwachts kwam een broeder van Sint Johannes de Deo ons een hele lading groente, fruit, enz. brengen... En de volgende dag voorzag een familielid ons van andere noodzakelijke dingen. Sinds die tijd bidt mijn vrouw nog steeds het gebedje voor de persoonlijke devotie tot Isidoro. En Isidoro laat ons niet in de steek...

J.C.C. (6 februari 1993)

Veel verhoringen

Al jarenlang heb ik een grote verering voor Isidoro. Ik heb veel gebedsverhoringen aan hem te danken, want op de meest beslissende momenten van mijn leven heb ik duidelijk zijn tussenkomst gemerkt.

Dank voor alles.

A.P.M. (1993)

In verband met de beperkte ruimte drukken wij in dit informatiebulletin slechts gedeeltes af van enkele van de talrijke brieven die wij hebben ontvangen ter getuigenis van de voorspraak van Isidoro.

Wij zijn dankbaar voor de giften als bijdragen in de onkosten van de Vice-Postulatie en ter ondersteuning van de apostolische initiatieven van het Opus Dei. Ze kunnen gestort worden op Postrekening 3740023 t.n.v. Hulpfonds Vice-Postulatie van het Opus Dei, Corellistraat 20 - 1077 HD Amsterdam.

Berichten over het proces

Het proces voor de zaligverklaring van de dienaar Gods Isidoro Zorzano liep in Madrid van 1948 tot 1954. Op 21 oktober 1965 vaardigde de H. Stoel een decreet uit waarin de geschriften van de dienaar Gods werden goedgekeurd.

In opdracht van de Congregatie voor de Zalig- en Heiligverklaringen, verzamelde de kerkelijke rechtbank van Madrid onlangs een uitgebreide aanvullende documentatie over de dienaar Gods. Deze aanvulling was noodzakelijk vanwege veranderde procedures, die met het nieuwe kerkelijke wetboek waren ingevoerd.

Dit aanvullende diocesane onderzoek werd in de basiliek van de H. Michaël te Madrid afgesloten op 17 juni 1994. De vice-postulator van het proces stuurde vervolgens de gehele documentatie, ingebonden in 8 boekdelen, naar de Congregatie voor de Zalig- en Heiligverklaringen.

GEBED

Almachtige God, Gij hebt Uw dienaar Isidoro rijkelijk begenadigd bij het uitoefenen van zijn beroep middenin de wereld. Geef dat ook ik mijn dagelijks werk heilig en dat ik het licht van Christus aan mijn vrienden en collega's breng. Gewaardig U Uw dienaar te verheerlijken en verleen mij op zijn voorpraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van Paus Urbanus VIII verklaren wij dat wij op geen enkele wijze op de uitspraak van de kerkelijke autoriteiten vooruit willen lopen en dat dit gebed uitsluitend bestemd is voor particulier gebruik.

1902.
13 september. Geboorte van Isidoro Zorzano in Buenos Aires. Hij is het derde kind van een gezin van vijf jongens.

1905.
1 mei. Het gezin Zorzano keert uit Buenos Aires terug naar Spanje; vestigt zich in Logroño.

1911.
25 mei. Eerste Communie van Isidoro in de parochie van Santiago el Real in Logroño.

1914.
14 mei. Ontvangt het Vormsel in de parochie van Santiago el Real.

1915.
Oktober. Maakt op school kennis met een nieuwe studiegenoot : de latere zalige Josemaría Escrivá, Stichter van het "Opus Dei".

1921-1927.
Volgt de opleiding tot werktuigbouwkundig ingenieur aan de Technische Hogeschool van Madrid.

1924.
Doordat de Banco Español del Rio de la Plata in ernstige moeilijkheden is gekomen, wordt het gezin Zorzano geruïneerd.

1928.
2 oktober. De zalige Josemaría Escrivá sticht in Madrid het Opus Dei.

November. Isidoro begint met zijn werk bij Sociedad Española de Construcciones Navales te Cádiz.

10 december. Accepteert het voorstel om te verhuizen naar Málaga, om te werken bij de spoorwegen in Andalusië.

1929.
Maart. Begint met zijn werk als leraar op de Escuela Industrial te Málaga.

1930.
24 augustus. Gesprek van Isidoro met de zalige Josemaría Escrivá, waarin deze het zojuist ontstane "Werk" uitlegt en zegt dat daarin zijn streven naar heiligheid in goede banen geleid kan worden. Isidoro vraagt toelating tot het Opus Dei.

1936.
18 juni. In Spanje breekt de oorlog uit. Isidoro, die naar Madrid is verhuisd, wordt door het lokale bestuur van zijn spoorwegmaatschappij ontslagen, met stopzetting van zijn salaris. Krijgt bij de Argentijnse Ambassade een bewijs dat hij in Buenos Aires is geboren. Later – op 12 januari 1937 – zal hem het Argentijns staatsburgerschap gegeven worden.

1937.
Maart. De zalige Josemaría en andere leden van het Opus Dei zoeken hun toevlucht in het Consulaat van Honduras. Isidoro bezoekt hen en helpt hen op alle mogelijke manieren.

1939.
29 maart. De zalige Josemaría gaat terug naar Madrid en op 1 april eindigt de oorlog.

Isidoro krijgt zijn baan bij de spoorwegen terug.

Oktober. Het studentenhuis aan de Jennerstraat 6 wordt geopend en Isidoro krijgt de leiding.

1943.
Januari. Wordt ziek opgenomen in het sanatorium "Santa Alicia". De artsen stellen de diagnose : "maligne lymfoom". Later gaat hij naar het sanatorium "San Fernando".

15 april. Ontvangt de ziekenzalving uit handen van de zalige Josemaría Escrivá.

Juni. Wordt overgebracht naar het sanatorium "San Francisco de Asís". Op **14 juli** heeft hij voor het laatst een gesprek met de zalige Josemaría, die hem intenties meegeeft voor in de hemel.

15 juli. Sterft. Het is de vooravond van het feest van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel.

16 juli. In de ochtend draagt de zalige Josemaría de H.Mis op ter ere van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel ter intentie van de ziel van Isidoro. In de namiddag wordt hij begraven op de begraafplaats "La Almudena" in Madrid.